

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Milana Podhrázkého a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **Ing. A. B.**, zast. Mgr. Igorem Penkou, advokátem se sídlem náměstí Svobody 702/9, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 3. 2023, čj. KUZL 25924/2023, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 15. 10. 2024, čj. 72 A 17/2023-27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Nejvyšší správní soud se zabýval tím, zda je kasační stížnost žalobce přijatelná, tedy zda svým významem podstatně přesahuje jeho vlastní zájmy ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s.

I. Vymezení věci

[2] Městský úřad Vsetín vydal dne 19. 12. 2022 rozhodnutí čj. MUVS-S 19051/2022/OSA/Vr., kterým uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů (zákon o silničním provozu). Žalobce se úmyslně dopustil přestupku tím, že dne 27. 8. 2022 ve 13 hodin v katastru obce Vsetín na silnici č. I/57 v místní části Bobrky ve směru jízdy na obec Vsetín při řízení osobního motorového vozidla tov. zn. Lexus, překročil nejvyšší dovolenou rychlost 90 km/h o 35 km/h (po odečtení odchylky ± 3 km/h), tedy jel rychlostí nejméně 125 km/h. Tímto jednáním porušil § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu. Městský úřad uložil žalobci pokutu 4 000 Kč a náhradu nákladů správního řízení 1 000 Kč. Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí. Poté dne 17. 5. 2023 vydal opravné usnesení čj. KUZL 45665/2023, kterým z bodu 2 rozhodnutí o odvolání vypustil část věty „a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel po dobu čtyř měsíců s účinností ode dne nabytí právní moci rozhodnutí“.

[3] Žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného správní žalobou. Namítal, že mu městský úřad uložil trest zákazu činnosti navzdory tomu, že nespáchal dvakrát stejný přestupek

v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců. Poukazoval na to, že navrhl výslech pprap. M. M., který mohl prokázat rozpor prvostupňového rozhodnutí s hmotným právem. Městský úřad od výsledku upustil, a to přesto, že svědka původně zamýšlel vyslechnout, čímž zkrátil žalobce na právu na obhajobu. Konečně měl za to, že městský úřad pochybil, pokud mu odmítl zaslat kopii správního spisu, ani ho neinformoval, že tak neučiní, a neuvedl, kde se spis nachází.

[4] Krajský soud žalobu zamítl. Konstatoval, že věta o zákazu činnosti v odůvodnění rozhodnutí žalovaného byla pouhou chybou v psaní, kterou napravilo opravné usnesení ze dne 17. 5. 2023. Upozornil, že právně účinný je pouze výrok rozhodnutí, nikoli odůvodnění. S ohledem na obsah správního spisu šlo o zřejmou nesprávnost, neboť ve výpisu z evidenční karty řidiče nebyl zaznamenán žádný jiný přestupek se stejnou skutkovou podstatou, kterého by se žalobce dopustil v posledních dvanácti měsících.

[5] Krajský soud dále uvedl, že žalovaný neopomenul důkaz v podobě výsledku pprap. M. M. Žalovaný považoval výslech svědka za nadbytečný, neboť skutkový stav byl dostatečně objasněn svědeckou výpovědí zasahujícího policisty pprap. J. Š., která odpovídala oznámení přestupku, úřednímu záznamu Policie ČR, a ověřenému záznamu z rychloměru. Žalobce nevysvětlil, proč měl žalovaný za této důkazní situace vyslechnout pprap. M. M. Soud pro úplnost dodal, že městský úřad omylem v prvostupňovém rozhodnutí zaměnil jména svědků, tzn. ve skutečnosti vyslechl pprap. J. Š. a nikoli pprap. M. M., který byl dle omluvy ze dne 10. 11. 2022 v pracovní neschopnosti do konce roku 2022.

[6] Krajský soud uzavřel, že žalobce neměl nárok na zaslání správního spisu, nebo jeho kopie, protože taková povinnost nevyplývala městskému úřadu z žádného právního předpisu. Nemluvě o tom, že městský úřad v prvostupňovém rozhodnutí nabídl žalobci zaslání kopie správního spisu, čehož žalobce nevyužil.

II. Obsah kasační stížnosti

[7] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Označil rozsudek za nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost. Krajský soud uložil žalobci vedle pokuty i zákaz činnosti, ale z odůvodnění rozsudku nebylo patrné, co tím soud zamýšlel a na základě jakých důkazů postupoval. Rozsudek byl navíc vnitřně rozporný, protože v bodě 10 odkazoval na omluvu policisty z ústního jednání ze dne 10. 12. 2022, zatímco v bodě 27 na tutéž omluvu ze dne 10. 11. 2022. Omluva ze dne 10. 12. 2022 tak byla učiněna až po výslechu druhého policisty dne 16. 11. 2022. Krajský soud pracoval se jmény obou policistů, přičemž nebylo jasné, zdali je stejně jako městský úřad zaměnil, nebo nikoli. V bodě 12 napadeného rozsudku soud uvedl, že stěžovatel požádal o zaslání správního spisu, zatímco v bodě 31 konstatoval, že stěžovatel o zaslání kopie správního spisu nepožádal.

[8] Stěžovatel namítal, že souvětí ukládající zákaz činnosti nebylo možné považovat za méně významný překlep či zkomoleninu ve smyslu rozsudku NSS ze dne 31. 3. 2010, čj. 1 Afs 58/2009-541, č. 2119/2010 Sb. NSS, bodu 65, ale za podstatný vnitřní rozpor mezi výrokem rozhodnutí žalovaného a jeho odůvodněním. Opravné usnesení ze dne 17. 5. 2023 bylo nesrozumitelné, protože vypouštělo slova „*pod dobu*“, která v rozhodnutí žalovaného nebyla.

pokračování

[9] Stěžovatel poukazoval na to, že městský úřad v prvostupňovém rozhodnutí zaměnil jméno policisty, kterého vyslechl. Nebylo tedy zřejmé, který policista byl dne 16. 11. 2022 vyslechnut. Dále měl za to, že s ohledem na záměnu jmen policistů a rozdílná data omluvy měl být vyslechnut pprap. M. M., který by dosvědčil, že se stěžovatel nedopustil protiprávního jednání.

[10] Stěžovatel konečně tvrdil, že mu městský úřad v rozporu se zásadou součinnosti správních orgánů dle § 4 odst. 3 správního řádu oznámil, že za dva dny proběhne výslech svědka na Městském úřadu v Otrokovicích. Stěžovatel v Otrokovicích neměl možnost se seznámit se spisem, protože se nemohl na výslech svědků připravit.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[11] O žalobě rozhodla specializovaná samosoudkyně. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. platí, že rozhodoval-li před krajským soudem o věci specializovaný samosoudce a kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou. Nejvyšší správní soud přijme kasační stížnost k věcnému přezkumu pouze v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního pochybení krajského soudu (usnesení NSS z 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS).

[12] Kasační stížnost není přijatelná.

III.a Nepřípustné kasační námitky

[13] Nejvyšší správní soud se předně zabýval přípustností uplatněných kasačních námitek. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. totiž platí, že *kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl*. Kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.). Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 12. 2020, čj. 7 Afs 251/2020-29, kasačnímu soudu nepřísluší v kasačním řízení přezkoumávat opětovně rozhodnutí žalovaného v rozsahu přezkumu provedeného krajským soudem. Předmětem přezkumu může být toliko to, zda rozhodnutí krajského soudu k námitkám uvedeným v kasační stížnosti ob stojí. Nejvyšší správní soud je přitom povolán pouze k přezkumu v rozsahu vymezeném stěžovatelem. Řízení o kasační stížnosti je totiž ovládáno zásadou dispoziční. Z tohoto hlediska kasační námitky, které v podstatě jen opakuji žalobní tvrzení a alespoň v minimální míře nereagují na argumentaci krajského soudu, nepředstavují důvody podle § 103 s. ř. s., a jsou proto nepřípustné ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s.

[14] Stěžovatel v kasační stížnosti tvrdil, že městský úřad v prvostupňovém rozhodnutí zaměnil jména policistů, protože nebylo zřejmé, kterého z nich vyslechl. Stěžovatel tuto námitku neuplatnil v řízení před krajským soudem, ačkoli tak učinit mohl. V žalobě toliko obecně namítal, že výslech pprap. M. nebyl nadbytečný a měl být proveden. Již ze samotné žalobní námítky je tak patrné, že stěžovatel věděl, kterého svědka městský úřad nevyslechl, a nijak tuto skutečnost nerozporoval. Stěžovatel ani nijak nereagoval na argument krajského

soudu (bod 27 napadeného rozsudku), že dle správního spisu městský úřad vyslechl pprap. J. Š., nikoli pprap. M. M., a v prvostupňovém rozhodnutí pouze zaměnil jména svědků. Kasační námitka tedy není přípustná, protože se opírá o důvod, která stěžovatel neuplatnil v řízení o žalobě, a nesměruje proti rozsudku krajského soudu [§ 104 odst. 4 ve spojení s § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

[15] Stěžovatel namítal, že se o výsledku policistů dozvěděl dne 14. 11. 2022, tedy dva dny před jeho provedením, a proto se na něj nemohl připravit. Tuto námitku však neuplatnil v řízení před krajským soudem, byť mu v tom nic nebránilo (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Stěžovatel v žalobě uvedl, že mu městský úřad odmítl zaslat kopii spisu, neinformoval jej, že tak neučiní, a nesdělil mu, kde se nachází správní spis. Nenamítal, že mu městský úřad znemožnil přípravu obhajoby kvůli nedostatku času na seznámení se spisem. Stěžovatel tak obsahově uplatňuje kasační námitku, kterou nevznese v řízení před krajským soudem. Kasační námitka proto není přípustná.

[16] Nejvyšší správní soud nad rámec výše uvedeného dodává, že ze spisu vyplývá, že předvolání k ústnímu jednání za účelem výsledku svědků, které se konalo dne 16. 11. 2022, obdržel stěžovatel dne 17. 10. 2022, tj. téměř měsíc předem.

III.b Nepříjatelné kasační námitky

[17] Stěžovatel namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spočívající v jeho vnitřní rozpornosti. Nejvyšší správní soud se již opakovaně a podrobně zabýval nepřezkoumatelností rozhodnutí soudu pro nesrozumitelnost. Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán (rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud však zruší rozhodnutí krajského soudu teprve tehdy, nelze-li jeho nesrozumitelnost odstranit výkladem učiněným s přihlédnutím k obsahu spisu, k úkonům soudu a účastníků řízení (rozsudek NSS ze dne 25. 4. 2013, čj. 6 Ads 17/2013-25, bod 19). To platí tím spíše, pokud nesrozumitelnost spočívá pouze v písařské chybě (rozsudek NSS ze dne 23. 8. 2006, čj. 1 Afs 38/2006-72).

[18] Rozsudek krajského soudu dostal požadavkům judikatury na srozumitelnost rozhodnutí soudu. V rozsudku jsou sice uvedena rozdílná data omluvy policisty z ústního jednání (bod 10 uvádí 10. 12. 2022, zatímco bod 27 uvádí 10. 11. 2022). Jedná se však o zjevnou a ojedinělou písařskou chybu, neboť ve správním spise je založena pouze omluva ze dne 10. 11. 2022, na níž odkazoval žalovaný v bodě 28 svého rozhodnutí, a krajský soud zmínil datum 10. 12. 2022 toliko v bodě 10 rozsudku. Nejednalo se tak o omluvu učiněnou až po provedení výsledku policisty dne 16. 11. 2022. Vnitřní rozpor nezakládá ani odlišné znění bodů 12 a 31 rozsudku, protože v bodě 12 soud shrnul právní názor žalovaného (narrativní část odůvodnění rozsudku), zatímco v bodě 31 učinil soud vlastní závěr, že stěžovatel výslovně nepožádal o zaslání kopie správního spisu. Není pravda, že krajský soud zaměnil jména policistů. Z bodů 27 a 30 napadeného rozsudku jednoznačně vyplývá, že soud hodnotil výslech pprap. Š. jako hodnověrný a výslech pprap. M. jako nadbytečný. A

pokračování

konečně, krajský soud neuložil stěžovateli svévolně zákaz činnosti, pouze přezkoumal žalobou napadané rozhodnutí a konstatoval, že žalovaný neuložil stěžovateli zákaz činnosti.

[19] Stěžovatel dále namítal, že souvětí ukládající zákaz činnosti nebylo možné považovat za méně významný překlep či zkomoleninu, ale za podstatný vnitřní rozpor mezi výrokem rozhodnutí žalovaného a jeho odůvodněním. Nejvyšší správní soud uvádí, že za zjevnou nesprávnost může být považována pouze chyba, k níž došlo zjevným a okamžitým selháním v duševní a mechanické činnosti osoby, za jejíž účasti bylo rozhodnutí vyhlášeno či vyhotovené, a která je každému zřejmá. Zřejmost takové nesprávnosti vyplývá především z porovnání výroku rozhodnutí s jeho odůvodněním, případně i z jiných souvislostí (rozsudky NSS ze dne 8. 4. 2016, čj. 5 As 3/2016-20; a ze dne 24. 10. 2008, č. j. 4 Ads 125/2008-174). Věta o uložení zákazu činnosti se nacházela v bodě 2 rozhodnutí žalovaného, který jen rekapituloval prvostupňové rozhodnutí, a neměla oporu ve výroku a následném odůvodnění rozhodnutí žalovaného (z bodu 37 odůvodnění se naopak podává, že správní trest zákazu činnosti uložen nebyl), ani ve výroku či odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Z výpisu z evidenční karty řidiče založeného ve správním spise je naprosto zřejmé, že stěžovatel nespáchal stejný přestupek v předchozích dvanácti měsících, tzn. nesplnil podmínku pro uložení zákazu činnosti dle § 125c odst. 6 písm. c) bodu 1 zákona o silničním provozu. Žalovaný v opravném usnesení navíc výslovně uvedl, že příčinou chyby bylo využití šablony při vyhotovování rozhodnutí. Jednalo se tedy o zjevnou nesprávnost v podobě písařské chyby, jak v souladu s výše citovanou judikaturou konstatoval krajský soud.

[20] Nad rámec nutného odůvodnění soud uvádí, že ani opravné usnesení nebylo nesrozumitelné kvůli vypuštění neexistujících slov „pod dobu“. Žalovaný opravným usnesením vypustil sousloví „a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel po dobu 4 měsíců s účinností ode dne nabytí právní moci rozhodnutí“, které se skutečně nacházelo v bodě 2 rozhodnutí žalovaného. Znění výroku opravného usnesení tedy odpovídalo textu uvedenému v odůvodnění rozhodnutí žalovaného.

[21] Stěžovatel měl za to, že s ohledem na záměnu jmen policistů a rozdílná data omluvy měl být vyslechnut pprap. M. M., který by dosvědčil, že se stěžovatel nedopustil protiprávního jednání. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 9. 2020, čj. 5 As 247/2018-39, bod 32, konstatoval, že „v případě přestupků, které spočívají v překročení dovolené rychlosti, povětšinou slouží jako podstatný důkaz o vině řidičů záznam z měřicího zařízení obsahující fotografii měřeného vozidla. Pro dokreslení situace správní orgány jako podpůrný podklad využívají úřední záznamy a oznámení o přestupku vyhotovené zasahujícími policisty (resp. strážníky). V obecné rovině lze říci, že uvedená kombinace podkladů často poskytuje dostatečné množství informací pro to, aby správní orgán dostal požadavkům § 3 správního řádu, tedy aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.“ Správní orgány rozhodly o vině stěžovatele na základě ověřeného záznamu z rychloměru, oznámení přestupku, úředního záznamu Policie ČR, a výpovědi pprap. Š. Tyto důkazy spolehlivě objasnily skutkový stav v rozsahu nezbytném pro vydání rozhodnutí ve věci přestupku spočívajícího v překročení dovolené rychlosti. Stěžovatel nevznnesl žádnou relevantní námitku, kterou by výsledek dokazování zpochybnil. Tvzení, že by pprap. M. dosvědčil, že se stěžovatel protiprávního jednání nedopustil, je ryze spekulativní. Stěžovatel nijak nevysvětlil, proč by pprap. M. měl vypovědět zcela jinak než pprap. Š. Záměna jmen policistů v prvostupňovém rozhodnutí a rozdílná data omluvy v rozsudku krajského soudu nemají žádný vliv na hodnocení důkazů.

Krajský soud tak postupoval dle judikatury kasačního soudu, pokud označil výpověď pprap. M. za nadbytečnou.

[22] Nejvyšší správní soud shrnuje, že krajský soud postupoval ve stávajícím případě v souladu s judikaturou kasačního soudu a nedopustil se žádných zásadních pochybení.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl.

[24] Při rozhodování o nákladech řízení Nejvyšší správní soud vycházel z usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS, bod 18, podle něhož je odmítnutí kasační stížnosti pro její nepřijatelnost, na rozdíl od jiných případů odmítnutí kasační stížnosti, druhem zjednodušeného meritorního přezkumu napadeného rozhodnutí krajského soudu. Výrok o náhradě nákladů řízení se tedy opírá o § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, měl by tedy vůči neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu nákladů, které v řízení o kasační stížnosti důvodně vynaložil. Ze spisu však nevyplývá, že by mu v tomto řízení vznikly jakékoli náklady nad rámec běžné administrativní činnosti, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 30. dubna 2025

Petr Mikeš
předseda senátu